

Vitazstvo Srdca

VIERA NÁS NESIE

Rodina Panny Marie

2012 (III) / č. 86

Blahoslavená je tá, ktorá uverila!

Milí čitatelia, priatelia a dobrodinci, v tomto roku sa chceme už po druhýkrát venovať nevyčerpatelnej téme VIERA. A tak aj toto vydanie Víťazstva Srdca ponúkame ako prípravu na Rok viery, ktorý Svätý Otec Benedikt XVI. už vyhlásil.

*Jednoduchý rybár na Genezaretskom jazere Šimon Peter zažil, ako sa jeho detská dôvera pri Ježišovej výzve *Pod!* stala pevným základom a ako ho táto viera pri pohľade na svojho Pána bezpečne niesla aj na rozbúrených vlnách. Neoporovnatelne dokonalejším spôsobom a s pohľadom vždy upretým na Boha žila túto neotrasiteľnú vieru Panna Mária v každom okamihu svojho života, dokonca aj v najťažších chvíľach na Kalvárii. Právom sa pre nás všetkých stala Matkou viery, ktorá nás cez všetky búrky života bezpečne vedie k Ježišovi. Svätý Ludovít Mária Grignion vo svojej Zlatej knihe napísal: „Panna Mária je najľahšou, najkratšou a najbezpečnejšou cestou, po ktorej sa môžeme dostať k Ježišovi a zjednotiť sa s ním.“ Taliansky apoštol mládeže Gabriel Possenti z lásky k Panne Márii zložil takzvané Mariánske vyznanie viery a nosil ho stále na srdci. Zo známeho hymnu (tvorí ho 49 jeho osobných mariánskych meditácií s citátmi cirkevných otcov a svätých) sme vybrali niekoľko najkrajších. Kto v tichosti rozjíma o týchto myšlienkach 24-ročného pasionistu, ten sa prostredníctvom Matky bezpečyby dostane bližšie k Ježišovi.*

Mariánske vyznanie viery

*„Verím, ó, Mária, že ty si Matkou všetkých ľudí.
Verím, že si náš život a po Bohu jediné útočisko hriešnikov.
Verím, že si nenahraditeľnou Pomocnicou kresťanov, predovšetkým v smrti.
Keď ťa nasledujem, nezblúdím z cesty; keď ťa vzývam, nebudem si zúfať;
kým ma podopieraš, nepadám; kým ma vedieš, neunavujem sa,
a kým si mi naklonená, prichádzam k bráne spásy.
Verím, že si Spoluvykupiteľkou pri našom vykúpení.
Verím, že všetky milosti, ktoré nám Boh dáva, prechádzajú cez tvoje ruky
a že nik nemôže prísť do neba,
ak nevchádza cez teba, veď ty si „Brána do neba“.
Verím, že si našou Orodovnicou, ktorá bráni aj najúbohejšieho človeka.
Verím, že úcta k tebe je najistejším znamením večnej spásy.
Verím, že si vyvýšená nad všetkých svätých a všetkých anjelov.
Verím, že si mala väčšiu vieru než všetci ľudia a anjeli spolu
a že tvoja krása už zďaleka prevyšuje krásu ich všetkých.
Verím, že ty jediná si dokonale splnila prikázanie:
„Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým srdcom,
a to až do tej miery, že blažení serafíni z neba zostupujú do tvojho srdca,
aby sa tam naučili milovať Boha.“*

Katechéza Panny Márie

*Boh preukazuje všetkým ľuďom svoju priazeň a milosť.
A či je to navonok viditeľné, alebo to zostáva skryté, robí to vždy prostredníctvom
Panny Márie, Prostrednice všetkých milostí.*

Skutočná udalosť, ku ktorej došlo v roku 1944 v americkom štáte Mississippi, veľmi zreteľne ukazuje takéto materinské sprostredkovanie milosti, resp. viery cez Pannu Máriu. Páter Robert O'Leary SVD (1911-1984), misionár verbista v štáte Mississippi, bol bezprostredným účastníkom týchto udalostí a v 60. rokoch vydal o nich svedectvo. Tento horlivý a oduševnený kňaz zanechal pre nasledujúce generácie nahrávku s označením:

Príbeh obrátenia väzňa Claudea Newmana

Cernoch Claude Newman (1923-1944) odišiel už ako päťročný od svojej matky Floretty do Boviny, východne od mesta Vicksburg v štáte Mississippi. Tam vyrastal spolu so starším bratom u starej matky Ellen Newman. Už veľmi skoro spoznal Claude tvrdú prácu na bavlníkových plantážach, kde pracoval aj Sid Cook, za ktorého sa jeho stará mama Ellen vydala. Keď bol 19-ročný Claude opakovane svedkom toho, ako jeho milovanú starú mamu jej muž bil a zneužíval, 19. decembra 1942 svojho nevlastného starého otca zastrelil. O niekoľko týždňov ho chytili na úteku a za vraždu Sida Cooka odsúdili na smrť v elektrickom kresle.

Zázračná medaila

Keď Newman v roku 1943 čakal vo väzení na popravu, ktorá sa mala vykonať 20. januára 1944, bol v cele s ďalšími štyrmi odsúdenými. Jedného večera si všetci piati sadli a spolu sa zhovárali. Keď sa mužom minuli témy rozhovorov, Claude si všimol oválny pliešok, ktorý mal jeho spoluväzeň na šnúrke na krku. So záujmom sa ho spýtal, čo to je. Keď mladý muž stroho odvetil, že je to medaila, Claude sa pýtal ďalej: „Čo je to medaila?“ Vtedy ten, ktorý bol síce katolíkom, no zmysel medaily vysvetliť nevedel, si ju nahnevane strhol z krku a s nadávkami ju hodil Claudeovi k nohám: „Vezmi si to!“

Claude mlčky zdvihol neznámu zázračnú medailu a s povolením väzenského dozorca si ju zavesil na krk. Cítil, že tento strieborný pliešok ho priťahuje a chcel ho jednoducho nosiť ako ozdobu.

V noci, keď Newman na svojej priči spal, dotykom na zápästie ho zrazu niečo zobudilo. „Stála tu,“ ako potom neskôr rozprával kňazovi, „najkrajšia žena, akú kedy Boh stvoril“. Vyľakaný a zdesený Claude najskôr nevedel, čo by mal robiť. No pani ho upokojila a skôr, ako

zmizla, mu povedala: „Keď chceš, aby som bola tvoja matka, a keď chceš byť aj ty mojím dieťaťom, daj si zavolať katolíckeho kňaza.“ Claude zostal znova sám a tak nahlas, že zobudil aj svojich spoluväzňov, zakričal: „Privedzte mi katolíckeho kňaza!“

Takto prišiel P. O'Leary, kňaz, ktorý rozprával tento príbeh, hneď ráno za Newmanom. Newman sa mu zveril s tým, čo uplynulej noci zažil. Potom Newman a spolu s ním aj ostatní štyria väzni prosili prekvapeného pátra Learyho o hodiny náboženskej výchovy. Kňaz bol skeptický, hoci všetci štyria väzni ho horlivo uisťovali, že Claudeov príbeh je pravdivý, i keď ani jeden z nich zjavenie nevidel a žiaden hlas nepočul. Nakoniec im misionár verbista hodiny katechizmu prisľúbil.

*P*o návrate do farnosti porozprával P. O'Leary svojmu farárovi, čo sa stalo, a na druhý deň sa pobral v dohovorenom čase do väznice na prvú hodinu náboženstva. Tam zistil, že Claude Newman nevie ani čítať, ani písať, pretože nikdy nechodil do školy. Jeho vedomosti týkajúce sa viery boli ešte slabšie, vlastne o viere nevedel vôbec nič. Ježiša nepoznal a vedel len toľko, že existuje Boh. Tak mával Claude hodiny náboženstva a viac než výnimočné bolo to, že spoluväzni mu pri učení pomáhali.

Jeho krv nás očisťuje

*P*o niekoľkých týždňoch vyučovania náboženstva P. O'Leary jedného dňa povedal: „Takže, chlapci, dnes budeme hovoriť o sviatosti svätej spovede.“ Claude okamžite odvetil: „Ó, o tom už viem! Pani mi povedala, že keď ideme na spoveď, neklakáme si pred kňaza, ale pred kríž jej Syna. A keď naozaj ľutujeme a vyznáme svoje hriechy, krv jej Syna, ktorú za nás preliat, tečie na nás a očisťuje nás od všetkých hriechov.“

P. O'Leary zostal ako skamenený a s otvorenými ústami počúval. „Ach, nehnevajte sa,“ ospravedlňoval sa Claude, „nechcel som to na vás tak prudko vychrliť.“ „Ale nie, ja sa nehnevám, iba žasnem. Teda si ‚ju‘ znovu videl?“ opýtal sa kňaz dojata. Až keď boli obaja trocha obďaleč, že ich ostanie už nemohli počuť, začal Newman vážne: „Pani mi povedala, že ak by ste mali pochybnosti alebo námietky, mám vám pripomenúť sľub, ktorý ste dali Panne Márii v roku 1940 v Holandsku, keď ste ležali v zákope. Na splnenie tohto sľubu ona ešte stále čaká.“

„Potom,“ spomína P. O'Leary, „mi Claude presne opísal, v čom spočíval ten môj sľub. Táto neuveriteľná skutočnosť ma úplne presvedčila o tom, že Claude hovoril o zjaveniach pravdu.“ Nato sa vrátili k skupine účastníkov hodín katechizmu a Claude pokračoval v povzbudzovaní svojich kamarátov: „Nebojte sa spovede! Vy poviete svoje hriechy naozaj Bohu, a nie kňazovi. Viete, Panna Mária mi vysvetlila, že skrze kňaza hovoríme k Bohu a Boh cez kňaza hovorí k nám a odpovedá nám.“

„Sväté prijímanie len vyzerá ako kúsok chleba“

*A*si o týždeň neskôr sa P. O'Leary pripravoval na to, aby svojich piatich väzňov poučil o Najsvätejšej Oltárnej sviatosti. Claude mu naznačil, že Panna Mária ho poučila aj o tom, a so súhlasom kňaza začal vysvetľovať: „Panna Mária mi povedala, že sväté prijímanie vyzerá len v mojich očiach ako kúsok chleba, ale že biela hostia – to je skutočne a opravdivo jej Syn. Vysvetlila mi tiež, že týmto spôsobom bude Ježiš vo mne len krátky čas, a to presne tak, ako bol vtedy v ,nej‘, skôr než sa narodil v Betleheme. Preto mám ten čas s ním prežívať tak isto, ako to robila po celý svoj život ona: milovať ho; klaňať sa mu; chváliť ho a prosiť ho o požehnanie a ďakovať mu. Počas týchto minút sa nemám starať o nikoho iného a o nič iné. Tento čas mám stráviť len s ním.“

Posledné želanie

*N*akoniec sa vyučovanie piatich väzňov skončilo. Claude Newman bol spolu so svojimi spoluväzňami prijatý do Katolíckej cirkvi a 16. januára 1944 bol pokrstený. O štyri dni, päť minút po polnoci, ho mali popraviť. Deň pred popravou sa ho šerif Williamson spýtal: „Claude, máš právo vysloviť svoje posledné želanie, čo by si si prial?“

„Nuž,“ povedal Claude vyrovnané, „vy všetci ste značne napätí a aj dozorca je úplne zmätený. Ale vy nechápete – zomrie len moje telo. No ja odchádzam, aby som mohol byť pri ,nej‘, a preto by som si želal oslavu – párty.“

„Čo tým myslíš?“ spýtal sa šerif. „Párty – oslavu!“ zopakoval Claude pokojne. „Mohli by ste, prosím, poprosiť kňaza, aby obstaral koláče a zmrzlinu, a dovolili by ste väzňom druhého poschodia voľne sa pohybovať v hale, aby sme mohli všetci spolu oslavovať?“

„Niekto by mohol na kňaza zaútočiť,“ varoval ho dozorca. Claude sa však obrátil k mužom, ktorí stáli pri ňom, a povedal: „Chlapi, to určite neurobíte, nie je tak?“

Kňaz navštívil istú bohatú paniu z farnosti, ktorá sa postarala o zmrzlinu a koláče. A väzni mali svoju párty. Hneď po nej, pretože si to Claude tak želal, sa všetci v hale pomodlili krížovú cestu, ako aj za spásu Claudea a spásu vlastných duší. Potom odvedli mužov späť do ich ciel a P. O'Leary sa pobral do kaplnky. Priniesol Najsvätejšiu sviatosť a podal Newmanovi sväté prijímanie. Potom si obaja kľakli. Spoločne čakali a modlili sa.

Obeta lásky za jeden „beznádejný prípad“

Štrnásť minút pred popravou, ktorá mala byť krátko po polnoci, prišiel do väzenia šerif Williamson, rozbehol sa hore schodmi a nahlas kričal: „Odklad, odklad! Guvernér povolil odklad o dva týždne!“ Šerif a právny zástupca sa totiž na príslušných miestach pokúsili urobiť všetko pre to, aby zachránili Claudeov život. Keď sa to on teraz dozvedel, rozplakal sa. P. O’Leary a Williamson si mysleli, že sú to slzy radosti a úľavy z odkladu popravy. Claude však, silne vzlykajúc, len ťažko dostal zo seba: „Ach, vy vôbec nič nechápete! Keby ste boli aspoň raz videli ,jej‘ tvár a pozreli sa do ,jej‘ očí, tak by ste ani vy nechceli žiť čo i len o jeden deň dlhšie. Čo zlé som len urobil za posledné týždne,“ spýtal sa kňaza, „že mi Boh odoprel odchod do večnosti? Prečo musím zostať na zemi ešte dva týždne?“

Tu si zrazu P. O’Leary na čosi spomenul. Pripomenul Claudeovi Jamesa Hughsa, vraha, vychovaného síce v katolíckej viere, ktorý však potom viedol naskrz nemorálny život a teraz bol tak isto odsúdený na smrť. Tento väzeň pociťoval voči Newmanovi hlbokú nenávisť. „Možno si Panna Mária od teba praje, aby si túto obeť, že ešte nemôžeš byť pri nej, priniesol za obrátenie Hughsa,“ povedal kňaz. „Prečo neobetuješ Bohu každý jeden okamih, keď ešte musíš byť odlúčený od Panny Márie, za tohto väžňa, aby on nebol naveky odlúčený od Boha?“

Claude súhlasil a poprosil kňaza, aby ho naučil slová modlitby, prostredníctvom ktorej by mohol Bohu darovať túto obeť. Kňaz pomohol svojmu zverencovi, ktorý sa mu zdôveril:

„Ach, páter, tu vo väzení ma Hughs od začiatku nenávidel, no teraz jeho nenávisť nepozná hraníc!“ Napriek tomu obetoval tento 20-ročný černocho všetko šikanovanie, obety a modlitby za Jamesa Hughsa. O štrnásť dní bol Newman popravený a P. O’Leary o tom povedal: „Nikdy predtým som nevidel nikoho, kto by bol išiel s takou radosťou v ústrety smrti. Dokonca aj oficiálni svedkovia a novinári boli ohromení a nedokázali pochopiť, prečo kandidát smrti na elektrickom kresle tak žiaril od šťastia.“ Posledné slová Claudea Newmana patrili P. O’Learymu: „Páter, budem na vás pamätať. A kedykoľvek budete mať nejakú prosbu, obráťte sa na mňa a ja poprosím ,ju‘, ,krásnu Paniu.““ Bolo to 4. februára 1944.

Zachránený v poslednom okamihu

O tri mesiace neskôr, 19. mája 1944 sa konala poprava belocha Jamesa Hughsa, ktorý tak veľmi nenávidel Claudea Newmana. „Tento muž bol ten najšpinavší, najnemorálnejší chlap, akého som kedy stretol. Jeho nenávisť voči Bohu a voči všetkému, čo bolo duchovné, sa nedá ani opísať,“ povedal o Hughsovi P. O’Leary.

V posledných minútach pred príchodom šerifa, ktorý mal zločinca odvieť z cely na vykonanie rozsudku smrti, mu lekár Dr. Podesta naliehavo dohovárал, aby si aspoň kľakol a pomodlil sa Otčenáš. Ako odpoveď mu Hughs s preklínaním napľuval do tváre. Keď ho potom priviazali na elektrické

kreslo, urobil šerif posledný pokus: „*Ked' chcete ešte naposledy niečo povedať, tak to povedzte teraz!*“ Odsúdenec znovu klial a rúhal sa. Zrazu však zmlkol a s očami od hrôzy naširoko otvorenými uprene hľadel do kúta miestnosti. Smerom k šerifovi začal nahlas kričať: „*Prived'te mi kňaza!*“

*K*edže zákon v Mississippi predpisoval prítomnosť kňaza pri poprave, P. O'Leary bol vtedy už v miestnosti. Schovával sa však za niekoľkými novinármi, pretože odsúdený sa vyhrážal, že začne urážať Boha, keď zazrie nejakého farára. Bez meškania sa P. O'Leary ponáhlal k odsúdencovi, ktorý ihneď vyznal: „*Bol som katolík, no svojím nemorálnym životom som sa ako 18-ročný od náboženstva úplne odvrátil.*“ Potom všetci miestnosť vyprázdnil a zostali v nej len kňaz a kandidát smrti Hughs. James Hughs sa vyspovedal s hlbokou lútosťou ako dieťa.

Keď boli nakoniec všetci znova v miestnosti, šerif sa zvedavo opýtal: „*Páter, čo spôsobilo u Hughsa túto zmenu názoru?*“ – „*Neviem,*“ odvetil P. O'Leary, „*nespýtal som sa ho na to.*“ – „*Keď to nezistím,*“ bedákal šerif, „*dnešnej noci určite oka nezažmúrim.*“ A už aj sa obrátil na odsúdencu: „*Čo to teda bolo, čo tak náhle zmenilo tvoj názor?*“ – „*Pamätáte sa na toho černocho – Claudea Newmana, ktorého som tak veľmi nenávidel?*“ – opýtal sa úplne zmenený Hughs. „*Nuž, Claude stál tu v tomto rohu a za ním, s rukami položenými na jeho pleciach stála svätá Panna. Tu mi Claude povedal: 'Obetoval som moju smrť v jednote s Kristom na kríži za tvoju záchranu. Ona, Panna Mária, ti vyprosila milosť, aby si mohol vidieť to miesto v pekle, na ktoré sa dostaneš, keď neoľutuješ.' A v tom okamihu som nahlas zakričal, že chcem kňaza.*“ Krátko nato bol James Hughs, ktorý sa obrátil doslova v poslednej minúte, popravený.

V roku 1945 splnil P. O'Leary svoj sľub, ktorý dal Panne Márii v nebezpečenstve druhej svetovej vojny v Holandsku. Pre čiernych obyvateľov v delte Mississippi postavil v meste Clarksdale kostol ku cti Nepoškvrnenej Panny Márie. Kostol dodnes slúži ako farský kostol.

Niet väčšej lásky

Pokiaľ ide o modlitbu alebo návštevu kostola, mnohí cítia, že sú svojimi manželskými partnermi vydaní napospas osamoteniu. Je bolestivé poznať, že s milujúcim človekom sa síce delíte o život, ale to najcennejšie – vieru s ním nezdieľate. Povzbudením pre nás môže byť príklad Francúzky Elisabeth Leseur (1866-1914) a jej manžela Felixa.

*E*lisabeth, najstaršia z piatich detí vplyvného parížskeho právnik, bola vychovaná v katolíckej viere. Bola inteligentná a zaujímala sa o hudbu a literatúru. Keď ako 21-ročná spoznala študenta medicíny Felixa Leseura (1861-1950), ktorý pochádzal z hlboko veriacej advokátskej rodiny, zdalo sa, že všetko hovorí v prospech ideálneho zväzku. Elisabethino optimistické, duchaplné správanie urobilo na Felixa dojem a ona svojim rodičom napísala: „*Vo Felixovi som našla všetko, čo si od manžela prajem.*“

O dva roky neskôr mali pre nich zaznieť svadobné zvony. Pred svadbou sa jej však ženích priznal, že už dávno svoju vieru ako katolík nepraktizuje a že je dokonca presvedčeným ateistom. Sľub, že jej v praktizovaní viery brániť nebude, naplnil Elisabeth nádejou, že cestu späť k Bohu nájde práve s jej pomocou. A tak privolila.

Dr. Leseur zostal po určitú dobu verný svojmu prísľubu a v úprimnej láske sa snažil nezraňovať svoju ženu protináboženskými výroky. No stále sa čoraz hlbšie ponáral do voľnomyšlienkových kruhov, ktoré len rozdúchávali jeho nenávisť voči katolíckemu náboženstvu, a on sám sa v Paríži stal známym vydavateľom proticirkevných novín. Ako ateista si veľmi želal, aby si aj Elisabeth osvojila jeho názory. A tak sa začal stále viac vysmievať jej najhlbšiemu presvedčeniu. „*Pustil som sa do útokov proti jej viere, chcel som jej ju ukradnúť a – nech mi Boh odpustí – takmer sa mi to podarilo.*“

Svetácky život Dr. Leseura, mnohé zahraničné cesty a zábavy, v ktorých Elisabeth nachádzala záľubu, viedli k tomu, že táto mladá žena postupne poľavovala v praktizovaní viery. Okrem toho sa zahĺbila do kníh, ktorých myšlienky zhubne vplývali na jej kresťanské myslenie, až sa plná pochybností celkom vzdala náboženského života a svojho vzťahu k Bohu.

*A*však po dvoch rokoch prišlo celkom neočakávane k jej obráteniu. V roku 1898, Elisabeth mala vtedy 31 rokov, povedala jedného dňa svojmu mužovi: „*Už nemám čo čítať. Daj mi ešte niečo.*“

S úmyslom udusiť aj poslednú iskru viery jej zo svojej bohatej ateistickej knižnice Felix s radosťou podal knihu Život Ježiša od racionalistu Renana. No namiesto toho, aby súhlasila s protibiblickými úvahami tohto bezbožného autora, sama začala opäť čítať evanjelium. Každodenným čítaním o Ježišovom živote sa vrátila späť k hlbkej viere svojej mladosti. A ešte navyše, začala – nakoľko jej to rodinné a spoločenské povinnosti dovoľovali – viesť pravidelný duchovný život modlitby, štúdia Biblie a svätých. Zriadila si vlastnú knižnicu a od roku 1899 si viedla duchovný denník. Felix zosilnil svoj výsmech namierený proti oživej nábožnosti svojej ženy, no ona obstála vo všetkých názorových nezhodách svojou miernosťou, vedomosťami a vytrvalosťou.

Ukázať mu ovocie!

*N*apodiv zostalo ich manželstvo napriek všetkému bezvýhradne plné lásky. Elisabeth veľmi lípla na Felixovi a cieľom jej snaženia bolo zostať pozornou a nežnou manželkou. „*Moja povinnosť voči môjmu manželovi – to je hlboká láska ... Predovšetkým musím byť zdržanlivá, čo sa týka vecí viery, ktoré sú mu ešte stále zahalené. Ak by sa žiadalo tiché upozornenie ... má to byť iba zriedkavo, po starostlivom uvážení, s miernosťou a s úsmevom. Ukázať mu plody, ale nie miazgu života; môj život, ale nie moju vieru, ktorá ho premieňa; svetlo vo mne, nie však toho, kto je jeho príčinou; zjavovať mu Boha bez toho, aby som vyslovila jeho meno. Toto je, myslím si, jediná cesta ako dúfať v obrátenie a svätosť môjho milého spoločníka.*“ Len na dve bolestivé okolnosti sa ponosovala: že nemohli mať spolu deti a že sa so svojím manželom nemohla podeliť o svoju vieru – a práve pre-

to veľmi trpela duchovnou osamelosťou. Felix neskôr zistil: „Moja milovaná žena sa neprestajne modlila za môj návrat ku katolíckej viere. Každý deň na tento úmysel obetovala všetky odriekania, skúšky a utrpenia a na konci ešte aj svoju smrť. Ale robila to potajomky.“

*E*lisabeth zintenzívnila svoj duchovný život. Vyhľadávala ticho a pravidelne sa zúčastňovala na duchovných cvičeniach. Mimoriadnu posilu a svetlo čerpala vo sviatostiach a v modlitbách. Prijímaním všetkých svojich duševných a telesných utrpení táto bezdetná manželka dozrievala a stávala sa o to viac citlivejšou a súcitnejšou s núdzou druhých. Smrť sestry v roku 1905 jej dala možnosť nahliadnúť do reality zástupného utrpenia:

„Vďaka tejto pravde viery môže aj ten najopustenejší tvor, ten najbiednejší, ktorého bolestivá choroba pripútala na lôžko, ... mať vplyv na druhých a skrze Božiu milosť sa dostať aj k takým ľuďom, ktorých by sa svojím konaním nikdy nedotkol ... Žiadna z našich slz, žiadna z našich modlitieb sa nestratí a majú takú silu, o akej väčšina ľudí ani len nemá tušenia ... Utrpenie je najvyššou formou aktivity.“
Ešte v tom istom roku napísala pre Felixa krátky odkaz, ktorý však mal on objaviť až po jej smrti: *„V roku 1905 som prosila všemohúceho Boha, aby mi poslal dostatok utrpenia na vykúpenie tvojej duše. V ten deň, keď zomriem, bude cena za to splatená. Niet väčšej lásky, ako keď žena položí svoj život za svojho manžela.“*

„Staneš sa pátrom dominikánom!“

V roku 1911 mala Elisabeth diagnostikovanú rakovinu prsníka. Na spoločnej ceste do Lúrd o rok neskôr vrúcne prosila v Jaskyni zjavenia Pannu Máriu za obrátenie svojho muža. Dva roky pred svojou smrťou predpovedala svojmu ateistickému mužovi čosi celkom neslýchané: *„Som si absolútne istá: keď sa vrátiš späť k Bohu, nezostaneš na tejto ceste stáť, lebo nikdy nerobíš veci polovičato ... Jedného dňa sa staneš kňazom.“* Na to on odpovedal: *„Elisabeth, poznáš môj postoj. Prisahal som, že budem Boha nenávidieť, že budem v nenávisti žiť a v nej aj zomriem.“*
No vnútorne, skryto bol Dr. Leseur pri pohľade na jej bolesti a vlastnú bezmocnosť čoraz viac zasiahnutý silou, ktorú jeho žene dodávala viera:

„Keď som videl, ako veľmi bola chorá a s akou vyrovnanosťou znášala moje bedákanie ... bol som ohromený ... Vo vedomí, že túto mimoriadnu silu čerpala zo svojho presvedčenia, prestal som jej presvedčenie napádať.“ A neskôr vysvetlil: *„Keď si len uvedomím, že to bola odo mňa úplná šialenosť a takmer zločin, keď som sa pokúsil zničiť vieru, ktorá ju tak vysoko dvíhala a ktorá ju tak mocne podopierala! Na aké peklo by som ju bol odsúdil a seba samého zároveň zatratil!“*

V týchto posledných mesiacoch Elisabeth ťažko trpela aj kvôli duchovnej tme, v ktorej sa nachádzala. No s vďačnosťou chápala, že toto všetko *„muselo prísť, aby bola očistená a premenená. Toto Božie dielo pretrváva ...“* V apríli 1914 začala Elisabeth strácať vedomie. No počas jedného jasného okamihu však zopakovala manželovi ešte raz svoje pevné presvedčenie: *„Felix, keď budem mŕtva, ty sa obrátiš a staneš sa pátrom dominikánom.“* Dovolil, aby jej bolo udelené posledné pomazanie a 3. mája 47-ročná Elisabeth zomrela pokojne v jeho náručí.

*A*ž teraz Dr. Leseur objavil jej denník a uvedomil si, koľko utrpenia jej spôsobil a ako cieľavedome sa ona deväť rokov celkom vedome modlila a obetovala za jeho návrat k Bohu. Pri prehladaní jej písomností našiel aj poznámku, v ktorej sa zmieňuje, že ponúka svoj život za jeho obrátenie. Dotklo sa ho to, no ešte stále si myslel, že sú to len nápady zbožnej ženy.

Krátko po vypuknutí prvej svetovej vojny ako 53-ročný podnikol cestu do Lúrd, aby tam napísal knihu proti tamojším „údajným“ zázrakom. Keď v Jaskyni zjavenia pred sochou Immaculaty premýšľal o „nebeskej kráse“ duše jeho vlastnej ženy, konečne sa mu otvorili oči pre pravdu a jasne pochopil: „*Ona prijala a obetovala svoje utrpenie ... predovšetkým za moje obrátenie!*“ Zrazu sa celý jeho ateizmus zrútil a on celkom nezaslúžene dostal dar viery, ako keby sa doňho vlialo svetlo. „*Vyznal som kňazovi svoje omyly a bol som zmierený s Cirkvou.*“

Po svojom návrate do Paríža znova a znova čítal denník svojej ženy, dohodu, ktorú Elisabeth uzavrela s Bohom za jeho návrat k viere a duchovný testament, ktorý mu zanechala: „*Miluj duše, trp a pracuj pre ne. Ony si zaslúžia všetky naše bolesti, všetky naše námahy, všetky naše obety.*“ V roku 1919, päť rokov po jej smrti, Felix skutočne vstúpil do noviciátu k dominikánom a v roku 1923 bol ako 62-ročný vysvätený za kňaza. Počas dvadsiatich siedmich kňazských rokov viedol duchovné cvičenia a svoju misiu videl aj v tom, aby zverejnením denníka a prednáškami oboznámil ľudí so životom a dielom svojej ženy. Vďaka jeho pôsobeniu sa už začal proces blahorečenia jeho manželky Elisabeth Leseur.

V roku 1924 viedol P. Felix Leseur v Belgicku duchovné cvičenia pre Fultona Sheena, neskôr známeho amerického arcibiskupa, a porozprával mu o svojom obrátení i o živote svojej ženy. V mnohých príhovoroch a televíznych katechézach sa Sheen odvtedy často vracal k tomuto pôsobivému príkladu, keď hovoril o úlohe manželov vzájomne sa posväcovať.

Nechcem za muža zbabelca

*Predstavili sme vám už mnohých svedkov viery spoza železnej opony.
U všetkých z nich nás oslovuje sila ich vernosti, ktorá sa vďaka božej milosti rozvíja
práve v súžení. Ani v živote rumunského pastora
Richarda Wurmbranda (1909-2001) a jeho manželky to nebolo inak.*

*R*ichard sa narodil v Bukurešti ako štvrtý syn v rodine nemecko-židovského zubára. Po predčasnej smrti otca však rodina schudobnela a zatrpknutý Richard prežíval svoju mladosť bez Boha. No vo veku osem, deväť rokov mal prvé stretnutie s Kristom, ktoré naňho urobilo dojem:

„*K*edže ma vychovávali nepraktizujúci židovskí rodičia, počas svojho detstva som o Ježišovi nepočul ani slovo – či už dobré, alebo zlé. Bol pre mňa úplne neznámy. Istého dňa som išiel domov spolu s kamarátom. On zastal pred kostolom a povedal, aby som na neho chvíľu počkal, otec mu vraj prikázal odovzdať kňazovi nejaký odkaz. No ja som chcel ísť s ním. A tak som po prvýkrát prekročil prah kostola. Bol som hlboko dojatý. Najprv som zbadal obraz muža, ktorý bol ukrižovaný. Nemal som ani potuchy o tom, kto je ten muž, ale musel byť zlý, pretože inak by mu to neboli urobili. Ako dieťa som si často vyslúžil bitku, pravdepodobne vždy zaslúžene. Ale tento muž, ktorý zovšadiaľ krvácal a klincami bol pribitý na križ – prečo? Videl som aj obraz nádhernej mladej ženy, ktorá sa na mňa pozerala s veľkou láskou. Na taký výraz tváre som nebol zvyknutý. Oveľa viac mnou opovrhovali, pretože som bol židovský chlapec, biedne oblečený, chudý, útlý a malý. Bol som nemilovaný. Ale táto žena ma milovala a od tohto okamihu som aj ja miloval ju. Ešte dnes si kladiem otázku, prečo niektorí kresťania nikdy nemyslia s láskou na Pannu Máriu. Sväté písmo hovorí: ‚Blahoslaviť ju budú všetky pokolenia.‘ Prečo to nerobíme?

Môj kamarát sa porozprával s kňazom, ktorý ... sa ma potom opýtal: *Čo pre teba môžem urobiť, mladý muž?* Bol som v rozpakoch, pretože som mal dojem, že možno ani nesmiem byť na tomto cudzom mieste, a tak som odpovedal: *Nič.* Kňaz však povedal: *‚To hádam nie. Ja patrím Ježišovi, a ten nás učí, aby sme nikoho neobišli len tak bez toho, aby sme pre neho neurobili niečo dobré. Je leto a vonku je horúco, dám ti aspoň pohár studenej vody.‘* Ježiš – aká pozoruhodná bytosť! Všetci ostatní ľudia, ktorých som doteraz stretol, pravdepodobne nepoznali jeho učenie... Bol som ohromený. Ako som neskôr zistil, bol to pravoslávny kostol a kňaz sa volal Cavane.“

Modlitba ateistu

*U*stavične bez prostriedkov, absencia akejkoľvek náboženskej výchovy a ateistické a marxistické knihy, ktoré napriek nedostatočnému školskému vzdelaniu priam hltal, urobili zo 14-ročného Richarda zarytého popierača Boha. Nenávidel každú predstavu, každý prejav náboženstva, no veľmi si želal *„vedieť, či niekde v centre tohto vesmíru existuje milujúce srdce.“* Ateizmus mu neposkytoval žiaden pokoj a bol smutný aj preto, že údajne neexistuje Boh lásky. Richard sa stal podnikateľom, svojou šikovnosťou i nepoctivosťou získal v krátkom čase veľa peňazí a v Paríži Balkánu, ako svojho času nazývali Bukurešť, viedol hýrivý život. Ani jeho svadba v roku 1936 – on mal vtedy 27 rokov, 23-ročná Sabine Oster mala tiež židovský pôvod a bola neveriaca – nedokázala zabrzdiť jeho túžbu po zábavách. A tak sa stalo, že o niekoľko mesiacov tento sveták ochorel na tuberkulózu, ktorá bola v tom čase takmer neliečiteľná. Richard bol presvedčený o blízkej smrti.

V istom vidieckom sanatóriu konečne našiel pokoj a začal premýšľať o svojom zlom živote. *„Bol som zvodca a chvastúň, vysmieval som sa a osočoval ... A teraz som tu ležal a slzy sa mi tisli do očí.“* Vo svojej rozorvanosti sa po prvýkrát modlil – bola to modlitba ateistu: *„Bože, celkom presne viem, že neexistuješ. Ale ak by si náhodou predsa len existoval, čo ja popieram, potom nie je mojou povinnosťou veriť v teba, ale je oveľa viac tvojou povinnosťou, aby si sa mi ty ukázal.“*

Starý nemecký tesár

Na jar v roku 1937 trávili Wurmbrandovci dovolenku v malej horskej dedinke v Sedmohradsku. V tejto dedine žil starý tesár Christian Wölfkes, ktorý sa už dlho denne modlil: „Pane, nedaj mi zomrieť skôr, kým aspoň jedného žida neprivediem ku Kristovi, pretože aj Ježiš pochádzal zo židovského národa. No ja som chudobný, starý a chorý. V mojej dedine židia nežijú. Prived' ty jedného do našej dediny a ja chcem urobiť všetko, čo je v mojich silách, aby som ho priviedol ku Kristovi.“ A tak sa stretol s týmto mladým manželským párom a práve v nich spoznal vypočutie svojej vrúcnej prosby.

Wurmbrand rozpráva: „Keď sa so mnou Wölfkes spriatelil, jedného dňa mi dal Bibliu. Ja som Bibliu čítal už aj predtým, no nikdy ma neoslovila. Ale Biblia, ktorú som teraz držal v rukách, bola iného druhu... Wölfkes a jeho žena strávili celé hodiny v modlitbách za moje obrátenie a táto Biblia bola napísaná nie písmenami, ale znakmi plameňov lásky. Len s námahou som ju dokázal čítať. Vždy mi začali tiecť slzy, keď som svoj zlý život porovnával s Ježišovým životom, moju nečistotu s jeho čistotou, moju nenávisť s jeho láskou. Wölfkes nechal pôsobiť Bibliu a svoje vlastné modlitby v mojom srdci. A so mnou sa takmer nerozprával. Inštinktívne vedel, čo mnohí učení a vzdelaní misionári nevedia, že totiž najúčinnější misionárska metóda spočíva v tom, keď je samotný misionár v ústraní, keď mlčí a sústredene sa modlí, aby získal pokoj pre dušu, ktorú chce obrátiť.

Prešiel dlhý čas, kým ma istého večera tento starý muž prišiel navštíviť. Hovoril so mnou jednoduchými slovami, ktoré mu vychádzali zo srdca, hovoril o veciach, ktoré by žid mal vlastne vedieť: o naplnení mesiášskych prisľúbení v Ježišovi; o stálej láske Boha k židom kvôli praotcom, ktorí boli nositeľmi viery. Boh mi otvoril srdce, takže som dokázal uveriť evanjeliu. Takto dal tento skromný tesár prvý podnet, ktorý viedol k môjmu obráteniu.“

Mojím vyznaním je láska!

Podvedomé nepriateľstvo voči židom, vtedy v Rumunsku dosť rozšírené, mu vôbec neľahčilo hľadanie kresťanského spoločenstva, ktoré by bolo ochotné prijať ho medzi seba. Nakoniec natrafil na Anglikánsku misiu pre židov, kde bol potom ako 28-ročný pokrstený. Čoskoro nato sa narodil jeho jediný syn Mihai. Sabine Wurmbrandová bola najskôr šokovaná zmenou svojho manžela, no o pol roka neskôr poprosila i ona o sviatosť krstu.

Kedysi presvedčený komunista sa s veľkou horlivosťou venoval novej viere a vzdelával sa, aby mohol vykonávať svoju misiu anglikánskeho, neskôr luteránskeho pastora. No aj napriek tomu sa riadil, ako väčšina židovských kresťanov v Bukurešti, zásadou: „Mojím vyznaním je láska. Mojimi bratmi a sestrami sú všetci tí, ktorí sa milujú navzájom; a je úplne jedno, akého sú vierovyznania.“ Jeden z jeho spolupracovníkov o ňom povedal: „Richard je tým najnadanejším mužom, akého som kedy stretol. Je to skutočne génus.“ A naozaj tomu zodpovedal fakt, že v priebehu niekoľkých rokov zvládol Richard neuveriteľné množstvo poznatkov z teológie a Biblie a ovládal sedem jazykov. Veľmi rýchlo sa vedel nadchnúť pre istú vec a vtedy sa jeho pokojná a vzdelaná manželka ukázala ako vynikajúci protipól.

Wurmbrandov syn Mihai bol veľkým malým misionárom. Každému, koho stretol, chcel rozprávať o Ježišovi. Raz si tento šesťročný chlapček všimol v parku istého muža, ktorý sedel na lavičke a čítal knihu. Mihai sa ho spýtal: „Čo čítaš?“ – „Novelu,“ odvetil muž. „Mal by si čítať Bibliu,“ – Mihai na to. „Prečo?“ opýtal sa muž. „Pretože ti hovorí o tom, ako sa dostaneš do neba. Vidíš tam toho veľkého muža? To je môj otec. On ti to vysvetlí oveľa lepšie.“

Wurmbrand mu potom vysvetľoval Sväté písmo. Týmto mužom bol Constantin Ioalid, ktorý sa neskôr stal jedným z najväčších kresťanských básnikov Rumunska. Na konci revolúcie v roku 1989, keď státisíce ľudí pokľakli na námestí pred operou v Bukurešti, aby sa poďakovali Bohu za veľký dar slobody, bola prednesená Ioalidova báseň, v ktorej hovorí o viere v Boha.

„*Teraz je našim bratom!*“

V roku 1941 bolo Rumunsko obsadené nemeckou armádou a židia si veľa vytrpeli. Wurmbrandovci robili všetko možné, len aby utešili „svojich starších bratov vo viere“, aby im dopomohli k úteku a aby čo možno najviac z nich priviedli k svojmu Mesiášovi. Pritom boli aj oni „viackrát väznení, bití a predvedení pred nacistických sudcov. Mimochodom,“ hovorí Richard, „považovali sme za povinnosť nechať vytlačiť mimoriadne vydanie Jánovho evanjelia a potom ho zadarmo – z lásky k našim nepriateľom – rozdávať nemeckým vojakom.“

Vo Wurmbrandovom živote nikdy nechýbali dramatické udalosti. Tak stretol Wurmbrand raz večer istého Borilu, vojaka rumunskej armády, ktorá bola spojencom Nemcov. Borila sa chvastal tým, že v rôznych koncentračných táboroch vlastnou rukou zabil stovky židov. Pastor s hrôzou pochopil, že Borila by mohol byť aj vrahom členov manželkinej rodiny, ktorá bola do jedného z týchto táborov odvečená a tam aj zavraždená. Po počiatočnej vnútornej vzbure proti tomuto zločincovi si predsa len spomenul na prikázanie lásky k nepriateľom a Borilu pozval k sebe domov. Tam mu po chvíli povedal: „Keď sa pozriete cez tento záves, zistíte, že vo vedľajšej izbe niekto spí. Je to moja manželka Sabina. Jej rodičov, jej sestry, jej dvanásťročného brata a iných príbuzných zabili. Vy ste mi rozprávali, že ste stovky židov zabili v tom tábore, do ktorého odviekli aj jej rodinu. Možno ste dokonca práve vy ich vrahom.“ Borila vyskočil, oči mu iskrili, akoby sa chystal pastora zahrdúsiť. Ale Wurmbrand ho upokojil a navrhol mu nezvyčajný pokus: „Zobudím svoju ženu a porozprávam jej, kto ste a čo ste urobili. Môžem vám však už dopredu povedať, čo sa stane. Moja žena vám nespraví ani len jednu výčitku! Objíme vás, akoby ste boli jej bratom. Dá vám niečo zjesť, to najlepšie z toho, čo má v dome.“ Potom pokračoval: „Keď moja žena, hriešnica ako my všetci, dokáže tak odpustiť a milovať, predstavte si, ako vám dokáže odpustiť a milovať vás Ježiš, ktorý je dokonalá láska!“ Naliehal na vojaka, aby poprosil Boha o odpustenie, načo Borila nakoniec so zdesením vyznal: „Som vrah, na mojich rukách je krv!“

Wurmbrand si s ním kľakol a modlil sa. Borila, ktorý s modlitbou žiadne skúsenosti nemal, jednoducho len prosil o odpustenie. Potom odišiel pastor do spálne a zobudil svoju ženu: „Je tu istý muž, ktorého musíš spoznať,“ pošepkal. „Môžeme sa domnievať, že on zabil tvoju rodinu, ale oľutoval a teraz je našim bratom.“ Sabina vyšla von a vystrela ruky smerom k vojakovi. Obaja plakali a objali sa. Nakoniec odišla Sabina do kuchyne a pripravila niečo na jedenie. „Nacistický teror bol hrozný,“ konštatuje

Richard, „ale bol len predchuťou toho teroru, ktorý mal prísť za komunistov. Toto obdobie nás naučilo, ... že duchovná sila človeka dokáže s Božou pomocou pretrpieť aj to najstrašnejšie mučenie. A tiež sme si v tomto čase osvojili metódu skrytej práce pre spoločenstvo.“

Svedčiť o Ježišovi pred Rusmi

„Pretože som hlboko oľutoval svoju ateistickú minulosť,“ rozpráva Wurmbrand, „od prvého dňa môjho obrátenia som netúžil po ničom inom vrúcnejšie, ako sa stať pre Rusov Ježišovým svedkom. Moje želanie ... sa splnilo. Už v čase nemeckej okupácie, keď boli v našej krajine tisícky ruských vojnových zajatcov, sme medzi nimi rozvinuli tajnú misionársku prácu. Bola to dojímavá práca, ktorá na nás silne zapôsobila.“

Nikdy nezabudnem na moje prvé stretnutie s jedným z nich... Spýtal som sa ho, či verí v Boha... Nechápavo sa na mňa pozrel a povedal: *„Nemám žiaden vojenský rozkaz veriť. Keď taký príkaz dostanem, budem veriť!“* Slzy mi tiekli po lícach... Stál tu predou mnou muž, ktorého duch bol mŕtvy... Bol nástrojom bez vlastnej vôle, ktorý je ochotný na rozkaz veriť alebo nie... Sľúbil som Bohu, že odteraz zasvätim svoj život týmto ľuďom, aby znovu získali svoje vlastné „ja“ a aby som im pomohol nájsť vieru v Boha. Na to som nemusel ísť ani do Ruska, pretože od 23. augusta 1944 bolo v Rumunsku viac ako milión ruských oddielov.“

Wurmbrand pracoval naďalej nespoznane ako pastor v podzemí, rozdával Nový zákon v kaviarňach, baroch a na staniach. Mnohých jeho pomocníkov pritom uväznili. Využíval všetky okolnosti a použil pritom všetku svoju nápaditosť a vynaliezavosť, aby priviedol ruských vojakov ku Kristovi. Počet obrátení bol obdivuhodný a tí, čo sa obrátili, sa s dojímavou prirodzenosťou stali odvážnymi misionármi podzemnej cirkvi. „Čo sa náboženstva týka, sú Rusi úplne nevedomí. No bolo to, akoby už dlho v hĺbke svojho srdca hľadali pravdu a teraz ju s nadšením prijímali... Boli vychovávaní v ateistickom duchu a mysleli si, že sú ateistami, tak isto ako si mnohí ľudia myslia, že sú kresťanmi, ale pritom nimi nie sú.“

Jedného dňa prišiel k Wurmbrandovi istý ruský dôstojník. Nemal ani tie najmenšie vedomosti o Bohu. Pastor mu začal čítať Reč na vrchu a Ježišove podobenstvá o láske. „Keď ich počul, skákal v nevýslovnej radosti po izbe a volal: *„Aká jedinečná krása! Ako som len mohol žiť bez poznania tohto Krista!“* Bolo to po prvýkrát, čo som videl niekoho tak veľmi sa tešiť z Ježiša. Potom som mu začal čítať o Ježišovom umučení, ale vôbec som ho na to vopred nepripravil. Dôstojník klesol späť do svojho kresla a začal bezradne plakať. Uveril v záchrancu, a ten bol teraz mŕtvy. Pozeral som sa naňho a hanbil som sa, že ja som sa nazýval kresťanom a dokonca farárom, ktorý si doteraz myslel, že môže iných poučovať. No sám som nikdy nemal takú účasť na Kristovom utrpení, ako to urobil tento ruský dôstojník... Potom som mu prečítal správu o vzkriesení. O tom tiež nič nevedel... Tu sa udrel do stehna a hrubo zakľal, no myslím, že preňho to bola v tomto okamihu „svätá“ nadávka... Od radosti nahlas zvolal: *„On žije!“* A znovu začal celý blažený skákať po izbe. Povedal som mu, aby

sme sa pomodlili. Spolu so mnou padol na kolená a jeho modlitba bola takáto: *„Ó, Bože, aký si ty len dobrý chlapík! Keby som ja bol na tvojom mieste a ty by si bol ja, nikdy by som ti neodpustil tvoje hriechy. Ale ty si naozaj príma chlapík, mám ťa úprimne rád, z celého srdca!“* Myslím, že všetci anjeli v nebi stíchli, aby si mohli vypočúť túto dokonalú modlitbu ruského dôstojníka.“

„Vstaň a zmy túto hanbu z Kristovej tváre!“

*K*rátko po vstupe Červenej armády do Rumunska sa v krajine dostali k moci komunisti. Richard robil misiu aj medzi nimi, rozdával brožúrky maskované marxistickými titulkami. Aj Sabine odvážne spolupracovala. Najprv sa komunisti pokúsili zlákať cirkevných vodcov klamstvami na svoju stranu, no v roku 1947 sa začal otvorený teror. Tisíciky tých, ktorí sa priznali k svojej viere, uväznili alebo zastrelili. Kostoly vyvlastnili a ministerstvo pre náboženské veci kontrolovalo farárov po celej krajine. Kto sa vzpierať, toho zatvorili. Väzenia boli zaplnené kňazmi a hrôzostrašné príbehy o zaobchádzaní s nimi sa šírili po celej krajine.

*G*oskoro zvolali štyritisíc kňazov, pastorov a kazateľov všetkých náboženských zoskupení do budovy parlamentu v Bukurešti na takzvaný kongres vierovyznaní. Zastrášení a zaslepení prítomní zvolili za čestného prezidenta kongresu Stalina, masového vraha. „Jeden za druhým, biskup či farár, v parlamente verejne vyhlasovali, že komunizmus a kresťanstvo sú vo svojej podstate rovnaké a môžu pokojne existovať vedľa seba. Duchovný za duchovným nešetrili slovami chvály na komunizmus a uisťovali novú vládu, že cirkev bude verným spolupracovníkom. Moja manželka sedela vedľa mňa a povedala: ‚Richard, vstaň a zmy túto hanbu z Kristovej tváre!‘ Povedal som jej: ‚Keď to urobím, prídeš o muža.‘ A ona na to: ‚Nechcem mať za muža zbabelca.‘ Tu som vstal a prihovoril som sa k účastníkom kongresu; nechválil som však vrahov kresťanov, ale Krista a Boha a povedal som, že v prvom rade Bohu dlhujeme svoju vernosť. Všetky príhovory, ktoré odzneli na tomto kongrese, boli priamo vysielané rozhlasom. Neskôr som musel za svoje vystúpenie zaplatiť, ale stálo to za to.“

*N*a ochranu verných kresťanov pred kompromismi cirkevných hodnostárov založil Richard tajné spoločenstvá: veriacu, trpiacu Cirkev. Stretali sa v súkromných domoch, v lese alebo v horách.

Mučení pre Krista

Na ulici, cestou do kostola 39-ročného pastora Wurmbranda roku 1948 zaistila a odviekla tajná polícia Securitate. Dostal sa do väzenia, kde ho celé dni vypočúvali a mučili. Tri roky strávil v prísnej samoväzbe v podzemných väzeniach bez slnečného svetla.

Len ustavičný rozhovor s ukrižovaným a vzkrieseným Pánom a hlboké rozjímanie o jeho živote a utrpení mu pomohli, aby neprišiel o rozum. V dôsledku vyhľadovania, vnútornej slabosti a mučenia boli čoskoro jeho jedinou modlitbou iba slová: „Ježiš, milujem Ťa.“ Svojim trýzniteľom podával nezištné svedectvo Kristovej lásky.

„Keď nohami pošliapeš kvet,“ napísal Wurmbrand, „tak Ťa odmení svojou vôňou. Rovnako sa odplácajú aj kresťania svojim mučiteľom – láskou. Týmto spôsobom mnohí mučení priviedli svojich žalárnikov ku Kristovi.“

Nasledovalo ďalších päť rokov v spoločnej cele. „Vyše osem rokov nikto nevedel, či som ešte nažive, alebo som už mŕtvy. Moju ženu často vyhľadávala tajná polícia, pričom sa jej agenti predstavovali ako moji prepustení spoluväzni. Manželke nahovorili, že boli na mojom pohrebe, a jej pukalo srdce.“ No Sabine sa zdráhala tomu všetkému uveriť. Aj ju odsúdili na tri roky väzenia a nútených prác na kanáli Dunaj – Čierne more a syna Mihaia musela ako deväťročného nechať samého. Dlhé roky potom musela žiť aj v domácom väzení. Ponúkali jej slobodu, ale pod podmienkou, že sa zriekne viery. No zbytočne sa o to pokúšali. Ona vždy odmietla.

Spodmienkou, že už nebude kázať, Wurmbranda v roku 1956 prepustili, no o tri roky ho znova zaistili. Mučitelia využívali všetky prostriedky, aby väzni „oplŕvalí“ svoju vieru, aby sa vzdali svojho náboženstva: vymývaním mozgov, prehováraním, vyhrážkami a brutálnym násilím až do tedy, kým sa dokonca aj „tvrdošijní“ kresťania nezlomili a nezapreli svoju vieru. Počas 14 rokov krutého väzenia, ktoré prežil len zázrakom, spoznal Richard „ekuménu utrpenia“, pretože vo väzenskej cele rozdiely vierovyznania nezohrávali žiadnu rolu. Spolu sa modlili a utešovali, znášali pre Krista to isté mučenie a šikanovanie a mnohí za Krista položili aj svoj život.

Bol pripútaný k ťažkým reťaziam a v priebehu rokov mu rezaním a pálením spôsobili na tele 18 jaziev, ktoré sa bez akejkoľvek starostlivosti a ošetrovania, ako aj v dôsledku nedostatočnej výživy nechceli zahojiť. Spôsobili mu aj mnoho zlomenín, medziiným aj štyri zlomeniny stavcov. Lekári v Oslo potvrdili, že je to zázrak, ak je pastor ešte nažive. On o tom hovorí: „Sám veľmi dobre viem, že je to zázrak. Boh je Bohom zázrakov.“

V roku 1966 vypovedal pastor Wurmbrand pred komisiou amerického senátu vo Washingtone o situácii utlačanej cirkvi v Rumunsku. Znáмым sa stalo jeho gesto, keď si vyzliekol košeľu a odhalil jazvy po mučení z obdobia vo väzení. Jeho ateistickí mučitelia vyhlasovali: „Neexistuje Boh, ktorý Ťa pred nami ochráni a ktorý nás potrestá. Môžeme s tebou robiť, čo len chceme.“

Wurmbrand bol ustavične vystavený tortúram. Chvilky oddychu mu dopriali len preto, aby potom mohli s mučením začať nanovo. „Boli dokonca pyšní na to, že vo svojom srdci nemali žiaden súcit. Naučil som sa od nich jedno: Tak ako oni vo svojom srdci nenechali ani kúsok miesta Ježišovi, tak aj ja som sa rozhodol, že ja v mojom srdci neprenehám ani ten najmenší priestor satanovi.“

*K*ed pastora v roku 1964 pri všeobecnej amnestii vo veku 55 rokov prepustili a on zatelefonoval domov, jeho manželka omdlela. Verne na neho čakala celé roky. Aby sa zabránilo tretiemu uväzneniu, ktoré mu hrozilo, o rok nato sa podarilo kresťanom na Západe dostať rodinu Wurmbrandovcov z Rumunska. Z poverenia podzemnej Cirkvi sa usadili v Kalifornii, aby sa v slobodnom svete stali hlasom trpiacej Cirkvi. Odtiaľto prostredníctvom prednášok a kníh neúnavne upozorňovali na utrpenie prenasledovaných kresťanov východného bloku. Na tento účel založili aj pomocnú organizáciu Hlas mučeníkov.

Až v roku 1990, po páde Ceausescovej diktatúry, sa mohli Richard a Sabine Wurmbrandovci po dvadsiatich piatich rokoch exilu znova vrátiť do Rumunska. V roku 2006 sa Richard Wurmbrand v jednej ankete dostal na 5. miesto najznámejších Rumunov. Richard Wurmbrand zomrel v roku 2001 vo veku 92 rokov v Los Angeles; bolo to len pár mesiacov po smrti jeho manželky.

Naša malá Viktória

Patrik a Tiphane Bougaultovci z Bretónska (Francúzsko) žijú so svojimi deťmi na vidieku neďaleko Ženevského jazera. Smrť dcérky bola skúškou ich viery a oni vyšli z tejto skúšky posilnení. Kiežby ich svedectvo pomohlo hlavne tým rodinám, ktoré prežívajú niečo podobné.

Tiphane: „Všetko sa začalo v roku 2004, keď sme tri roky žili v blízkosti Kaplnky Matky všetkých národov v Amsterdame. Bolo to v dňoch pred príchodom Jána Pavla II. do Lúrd, kde sa 15. augusta mala konať slávnosť 150. výročia zjavení Nepoškvrnenej, keď sme sa s Patrikom s radosťou dozvedeli, že naša dvojročná dcéra Marie-Faustine bude mať súrodenca.

Počas návštevy vo Francúzsku pred Vianocami som v piatom mesiaci tehotenstva bola na ultrazvukovom vyšetrení, a tým sa začala dlhá séria bolestných správ o zdraví nášho bábätka. Po ďalšom vyšetrení 22. decembra, keď detský kardiológ stanovil diagnózu deformácie srdca dieťaťa, sme mali už vážne obavy z možných následkov. Počas Vianoc, podporovaní modlitbou našich rodičov a priateľov, sme naše bábätko neustále vkladali do Božích rúk.

A potom už v pokročilom štádiu tehotenstva mi lekári v Holandsku zistili prebytok plodovej vody. Z toho usudzovali, že tráviaci kanál je uzavretý alebo vôbec neexistuje. Neskôr zistili okrem toho aj

existenciu viacerých obličiek. Všetky tieto anomálie poukazovali na genetické ochorenie trizómie 13, 18 alebo 21. Nech by však bola diagnóza akákoľvek, Patrikovi a mne bolo od začiatku jasné, že naše dieťaťko, či už zdravé, alebo choré, prijmem ako dar.“

Patrik: „Áno, a hoci v srdci sme nie všetko chápali, napriek tomu sme v týchto neistých mesiacoch mali tú milosť, že sme bez vzpierania dokázali prijať Boží plán, ktorý mal s našou malou Viktóriou – tak sa mala totiž naša dcérka volať. Samozrejme, to, že sme sa vydali do Božích rúk a spoľahli sa na neho, nás aj niečo stálo, no náš obraz o Bohu ako o milujúcom otcovi sa nezrútil. Pociťovali sme dokonca istý pokoj, prichádzajúci jednoznačne zvnútra.“

Prameňmi našej sily veriť i naďalej, že Boh všetko povedie k dobrému, bolo predovšetkým oveľa vedomejšie prijímanie Pána Ježiša vo svätej Eucharistii a spoločná modlitba v rodine. Akým darom pre nás bola vtedy blízkosť Kaplnky Matky všetkých národov! Chodil som tam večer na krátku tichú poklonu tak často, ako mi to len práca dovolila. Aj Tiphanie s dcérkou častejšie navštevovali milostivú kaplnku, aby tam načerpali útechu a pokoj.

Cítilli sme, že nás nesie skutočná ‚reťaz modlitieb‘ spriatených mladých rodín z Francúzska a Holandska, ako aj modlitby kňazov a sestier z Amsterdamu. Tak sa stali tieto mesiace akoby ‚dlhými duchovnými cvičeniami‘. Zvlášť v dňoch pred pôrodom, počas neho i po ňom som sa duchovne často pevne držal ružencom za ruku Panny Márie.“

Tiphanie: „V utorok 5. apríla 2005, tri dni po smrti Jána Pavla II., pol hodinu po polnoci prišla na svet naša Viktória. Okamžite ju preniesli na resuscitačné oddelenie, kde ju jej otec pokrstil a potom som i ja mohla vziať do náručia svoje malé dievčaťko. Srdce maličkej bolo slabé, chýbal jej dýchací reflex a prognóza životunebezpečnej trizómie 18 sa definitívne potvrdila.“

*H*odiny našej dcérky boli spočítané. Tri dni sme mali to šťastie, že sme spolu so starými rodičmi a s krstnou mamou mohli Viktóriu zahrnúť svojou láskou. V piatok 8. apríla krátko pred treťou hodinou popoludní náš malý poklad navždy zaspal v mojom náručí. Bol to deň pohrebu pápeža Jána Pavla II.“

Patrik: „Aj keď sme cítili smútok a bolesť, priali sme si mať čoskoro ďalšie dieťa. A pretože sme od začiatku prosili našu Viktóriu o príhovor vo viacerých úmysloch – napr. za dobrého nového pápeža – povzbudzovali sme aj Marie-Faustine: ‚Pros predsa Viktóriu o malého súrodencu.‘ No zdalo sa nám príliš dlho, kým konečne po jedenástich mesiacoch mohla naša dcéra všade pyšne oznamovať, že v maminom brušku je bábätko a ona bude mať čoskoro veľa súrodencov.“

Tiphanie: „Naša najstaršia dcérka mala vtedy pravdu! Pán nás rozmaznával a skutočne sme dostali bohaté požehnanie v podobe detí. Po piatich rokoch má teda Marie-Faustine štyroch súrodencov. Každé tehotenstvo som s dôverou zverila Viktórii a aj pápežovi Jánovi Pavlovi II., lebo veľmi dobre viem, že mať zdravé deti je veľký dar, je to požehnanie. A za to ďakujem aj našej malej.“

Spočiatku ma vždy pichlo pri srdci, keď som len počula jej meno. Až keď sa Marie-Faustine spriatelila so spolužiačkou, ktorá sa volala Viktória, toto meno sa k nám domov opäť vrátilo ‚živé‘. Bolo to akoby ‚žmurknutie‘ našej Viktórie z neba, malé znamenie od Pána, ktorý mi chcel povedať: Všetko je v poriadku!“

Patrik: „Ten krátky čas s Viktóriou – jej príchod a odchod – bol pre Tiphanie a pre mňa doposiaľ najdôležitejším a najintenzívnejším obdobím v našom desaťročnom manželstve. Spoločne znášané utrpenie nás vnútorne ešte viac zjednotilo a vo viere upevnilo, pretože sme sa neprestali modliť. O tom sme obaja presvedčení!“

Ježiš ma priviedol k plnosti viery

Martina Schmilewski zo severonemeckého Hamburgu nám podala svoje osobné dojímavé svedectvo o tom, ako sa ona ako mladá katolícka matka rodiny dostala k ezoterike a bez toho, aby si toho bola vedomá, sa dôverčivo vydala démonickým silám. Dnes plná vďačnosti dosvedčuje, ako ju moc Ježišovej milosrdnej lásky vyslobodila zo zovretia okultných sietí, a tým prehĺbila jej vieru natolko, že sa dokonca obrátili aj jej dvaja synovia. Syn Jan dnes študuje v Ríme, pretože sa chce stať kňazom a misionárom v Rodine Panny Márie.

*V*šetko sa začalo v roku 1991. So svojím manželom a s našimi dvoma synmi som viedla úplne normálny a nenápadný rodinný život. Každodenné povinnosti matky si vyžadovali všetok môj čas. Keďže manžel je evanjelik, stále viac som začala zanedbávať svoju katolícku vieru a jej praktizovanie. Už som nechodila na svätú omšu a modlila som sa stále menej. No práve vtedy som si dala vážne predsavzatie, že neskôr, keď na to budem mať viac času, sa opäť začnem viac starať o svoj život viery.

V tejto situácii sme – ja a náš dvojročný syn Tim ochoreli na neurodermatitídu. Keďže sme sa nechceli podrobiť zdĺhavej liečbe kortikoidmi s mnohými vedľajšími účinkami, na odporúčanie istej známej som išla k liečiteľke. Tá údajne božskou silou, pretekajúcou jej rukami, dosahovala v liečbe veľké úspechy. Úspechy sa nakoniec dostavili aj u nás dvoch. Táto veľmi sympatická žena viedla so mnou dlhé rozhovory o príčinách chorôb a utrpenia a o svetonázore z pohľadu ezoteriky. Ja som sa s ňou ochotne pustila do debaty, pretože tieto témy ma už od mladosti veľmi zaujímali.

Bola som fascinovaná zázračným vyliečením našej neurodermatitídy, a pretože som dostatočne nepoznala Sväté písmo, teória o karme, ktorú mi liečiteľka objasňovala, sa mi zdala byť úplne jasná a pochopiteľná. Prišla som do kontaktu s liečiteľstvom Ďalekého východu, s jeho učením o energiách, vlnení a blokovaniach energie, ktoré sú príčinami chorôb. Od liečiteľky som po prvýkrát počula, že chronické choroby a rany osudu môžu byť následkom nesprávneho počínania v predchádzajúcich životoch, ako to vysvetľuje učenie o reinkarnácii.

K keď som tieto nové názory najskôr odmietala, časom sa stále viac a viac uvoľňovali moje vnútorné zábrany. Bez problémov som kombinovala učenie Katolíckej cirkvi s myšlienkovým bohatstvom Ďalekého východu. Ezoterickým liečením som sa nepozorovane stávala slepou v rozoznávaní pravdy. Zrazu mi bolo nápadné, že veľmi veľa našich dobrých priateľov, ktorých som si vážila, medzi nimi aj katolícki a evanjelickí kresťania, sa zaoberali rôznymi ezoterickými praktikami a takzvanou alternatívnou medicínou. To ma, samozrejme, povzbudilo, aby som tomu všetkému naozaj uverila.

*P*osilnená viditeľnými úspechmi liečenia som chcela lepšie spoznať ezoterické učenie a účinky ich metód liečenia. Preto som čítala veľa kníh s touto tematikou a zúčastňovala som sa na podujatiach osôb obdarených schopnosťami média. Všetko ma fascinovalo. Verila som ezoterickým snahám vysvetlovať choroby narušenou rovnováhou energie, blokádami, karmou a učením o prevteľovaní. A tak som si myslela, že v teórii o karme z Ďalekého východu som konečne našla uspokojujúcu odpoveď na otázku príčiny a zmyslu utrpenia. Keďže ezoterická literatúra používa veľmi veľa pojmov z kresťanstva, nespoznala som, že je to bludné učenie. No v skutočnosti som sa myšlienkovito stále viac vzdávala od viery v Ježiša Krista.

Ezoterika učí, že človek to božské nosí absolútne v sebe, to znamená, že človek je sám bohom a že na základe vlastnej snahy dospeje k dokonalosti. To však neznamená nič iné ako sebavykúpenie. Stvorenie je nezávislé od Stvoriteľa. Človek už nepotrebuje Vykupiteľa ani odpustenie, žiadnu milosť a ani osobnú modlitbu. Na miesto nášho Trojjediného Boha, ku ktorému môže mať každé Božie dieťa osobný a láskyplný vzťah, kladie ezoterika neosobný, kozmický obraz boha, ktorý je nazývaný

aj ako „kozmickej“ alebo „univerzálnej“ sily života. Tvrdí, že z nekonečnosti vesmíru prúdi univerzálna energia života, ktorá všetko preniká, všetko udržuje pri živote a s ktorou musí byť človek v zhode, aby bol zdravý a šťastný. To môžeme dosiahnuť pomocou ezoterických liečiteľských metód a techník, pomocou jogy a meditácie podľa filozofií Ďalekého východu. Toto „zjednotenie sa“ s vesmírom sa považuje v ezoterike za najvyšší životný cieľ. Na dosiahnutie tohto cieľa potrebuje človek spravidla veľa životov.

Ezoterické liečiteľské metódy praktizované pod plášťom kresťanstva

V decembri roku 2000 som sa dopyčovala o novej liečiteľke v našom meste, ktorá má údajne mimoriadne schopnosti uzdravovania. Na základe pozitívnych skúseností v roku 1991 s našou neurodermatitídou som chcela, aby mi liečila moju alergiu. Aj ona na mňa urobila seriózny dojem. Bola to sympatická, schopná žena a okrem toho kresťanka – evanjelička, takže som jej hneď dôverovala. Jej metódy liečenia odkryli široké spektrum ezoteriky: homeopatiu, Schüsslerove soli, Bachovu kvetinovú terapiu, orientálnu diagnostiku tváre, prácu s energiami, reiki, zariekanie chorôb a ďalšie iné ezoterické liečiteľské metódy. U nej sa mi opäť stretali tieto zmiešaniny ezoterického myslenia Ďalekého východu, spojené s dôvernými kresťanskými prvkami, čo som medzičasom už považovala za „normálne“. Táto liečiteľka mala veľké úspechy, pretože mala schopnosti média.

 tvorene hovorila o tom, že duchovne bola v kontakte s anjelmi, ktorí jej pri liečení pomáhali. Okrem toho používala kyvadlo pri všetkých terapiách a liečebných prostriedkoch, čo malo pri liečení rýchle a viditeľné úspechy. Používanie kyvadla a duchovný styk s anjelmi mi vysvetlila ako Boží dar, ktorý vraj dostala, aby mohla liečiť.

Pre mňa to boli úplne nové skúsenosti. Liečiteľka hovorila často o svojej viere v Boha. V jej ordinácii som videla Bibliu a dokonca aj Ježišovu sochu. Zaslepená kresťanským zdaním tejto ženy, viditeľnými úspechmi jej liečenia, ako aj mojím vlastným akceptovaním ezoterických myšlienok Ďalekého východu som sa ňou nechala liečiť ja i moja rodina. Až príliš neskoro som si všimla, že u tejto ženy som sa nachádzala v okultnej oblasti, pretože jej mediálne schopnosti uzdravovania boli v skutočnosti vyvolané mocnosťami temna. No vo svojej neskúsenosti som nemala pochybnosti o jej údajne „božských daroch liečiť“.

tedy som verila tomu, že všetko, čo uzdravuje, musí byť dobré a musí pochádzať od Boha. Do tohto okamihu som nevedela, že aj diabol môže predstierať uzdravenia. Sú to zdanlivé uzdravenia, pri ktorých sa pôvodné choroby alebo problémy síce zdajú byť „vyliečené“, no v skutočnosti sa presunú len do iných oblastí. Po ezotericko-okultnej liečbe zmizne síce telesná bolesť alebo neurodermatitída; zato sa však o nejaký čas, niekedy až o niekoľko rokov, objavia nové problémy, ktoré sa nemusia týkať len tela, ale aj duše a ducha: často sa objavia iné telesné choroby, ale aj psychické problémy, strach, nočné mory, agresia, hádky, narušenie ľudských vzťahov a dokonca aj narušenie vzťahu k Bohu, ako sú zábrany pri modlitbe alebo náhly odpor voči božským veciam. Diabol nepozorovane maskuje svoje ničivé úmysly domnelými „miernymi“ ezoterickými liečivými metódami. Predstiera uzdravenia, aby sa človek na to spoľahol a aby tak on dostal moc nad ľuďmi a mohol uškodiť ich duši.

amiesto k lekárom sme chodili s našimi chorobami teraz väčšinou k tejto liečiteľke. U môjho staršieho syna sa zrazu objavili nevysvetliteľné bolesti hlavy, ktoré mu mala liečiť tiež táto liečiteľka. Po niekoľkých liečebných sedeniach mi liečiteľka celkom nečakane vtisla do ruky kyvadlo s odôvodnením, že teraz sa ja musím naučiť s ním pracovať. Chcela využiť materskú dovolenku a svoju ordináciu na štvrt' roka zavrieť. Počas jej neprítomnosti som mala ja sama pomocou kyvadla určovať čas užívania silného homeopatického lieku, aby sa nemuselo prerušiť tak úspešne začaté – a drahé – liečenie môjho syna.

Najprv som pocítila celkom mimovoľnú nechuť k osobnej práci s kyvadlom. No liečiteľka sa snažila zbaviť ma všetkých pochybností a odporu. Vysvetlila mi, že kyvadlo je úplne neškodné a nie je to nič mimoriadne. Je to spravidla len kontakt s vlastným podvedomím, ktoré týmto spôsobom naznačuje, čo telo, resp. duša, potrebuje. Uverila som jej.

Musela som sa rýchlo rozhodnúť, pretože som ju mohla zastihnúť už len niekoľko dní. Buď pomôžem svojmu synovi použitím kyvadla pri doteraz účinnom lieku, alebo sa v tejto drahej liečbe už nebude môcť pokračovať. Hoci sa vo mne všetko búrilo, predsa som len vzala kyvadlo do ruky. Nevedomky som už len prijatím kyvadla dala súhlas zlu, aby cezo mňa pôsobilo. To, že za použitím kyvadla stoja okultné sily, zlí duchovia, to som vtedy ešte nevedela. A potom už išlo všetko veľmi rýchlo. Zrazu som aj ja získala schopnosti média. Jednoducho tu boli!

Schopnosti médiá

Liečbu svojho syna som teda dovedla do konca, presne tak, ako mi to vysvetlila liečiteľka. Jan bol úplne zbavený bolestí hlavy a môj odpor k použitiu kyvadla tým úplne zmizol. Začala som s kyvadlom pracovať aj v bežnom, všednom dni. Najprv som ho použila pri liekoch, potravinách a pri všetkom možnom. Fascinovalo ma, ako sa týmto spôsobom dá nadviazať kontakt s podvedomím.

Prostredníctvom určitých otázok, ktoré som položila, a prostredníctvom odpovedí, ktoré som dostala, som čoskoro získala podozrenie, že to nemôže byť len podvedomie, čo spôsobovalo výkyvy kyvadla. Začala som totiž kyvadlom pohybovať aj nad písmenami a tu sa mi tvorili celé vety – mali zmysluplný obsah a týkali sa môjho života. Tým dostalo kyvadlo v mojich rukách novú kvalitu. Častejšie ma však začali bolieť dlane, hlavne v noci.

Čoskoro som získala ďalšiu schopnosť. Cez moju pravú ruku prúdili teplé vlny a to mi spôsobovalo nezvyčajné mravčenie. Cítila som, že by mi ruka začala automaticky písať, keby som to dovolila; o tejto mediálnej schopnosti som už čítala. Pri automatickom písaní vedie ľudskú ruku neviditeľná, nadprirodzená sila a ruka píše sama od seba. Najprv sa mi to zdalo trochu nebezpečné, ale keď u liečiteľky som tiež videla veľa nezvyčajných vecí, ktoré údajne všetky pochádzali od Boha.

V duchu som povedala Ježišovi, že budem dávať dobrý pozor na to, čo moja ruka napíše. Ak to bude niečo zlé alebo ak to nebude mať žiaden význam, tak v tom nebudem ďalej pokračovať. Ale ak by na papieri bolo napísané niečo dobré alebo sväté, budem to považovať za Božiu vôľu, že týmto spôsobom chcel so mnou nadviazať kontakt. S naivnou dôverou som teda nechala svoju ruku voľne k dispozícii. Napísala niekoľko slov v neznámom jazyku. Prvá čitateľná a zrozumiteľná veta znela: „*Chvála, oslava, veleba a všetka sláva nášmu Pánovi.*“

Prijala som tieto slová ako niečo sväté a písala som ďalej, pretože som nespoznala, kto bol myslený týmto „naším Pánom“. Vo svojej nevedomosti som verila, že je to chválospev na nášho Trojjediného Boha.

Môj „anjel“

Azraza sa mi písomne predstavil jeden „anjel“. Povedal svoje meno a svoje vysoké postavenie v hierarchii anjelov. Mojou rukou písal, že ho ku mne poslal Boh, aby ma sprevádzal a viedol ku svätosti. Boh mi dá dar uzdravovať s cieľom, aby som viedla duše k Ježišovi, a on, môj „anjel“ mi v tom má pomáhať, učiť a ochraňovať ma. Vysvetlil mi, že Boh mi dá stigmy, rany, a preto ma už niekoľko týždňov po nociach tak veľmi bolia dlane.

No aby som to hneď uviedla na správnu mieru, tento „anjel“ bol v skutočnosti diabol, ktorý sa len vydával za anjela svetla. Jeho správanie sa zdalo byť priateľské a dôstojné, takmer až sväté. Tento falošný „anjel“ mi diktoval nádherné modlitby a texty plné svätých slov, ktoré nevyvolávali žiadne pochybnosti o jeho údajne božskom pôvode. Veľmi priateľským spôsobom mi poskytol pomoc a poradil pri mojich malých problémoch všedného dňa, čo mi veľmi prospelo, a tiež mi vysvetlil, že to bol vlastne on, kto zakaždým vyvolal vychýlenie kyvadla. Komunikácia a každodenný kontakt s týmto „anjelom“ prebiehali spravidla prostredníctvom práce s kyvadlom, automatického písania alebo ako prenos myšlienok – tento mediálny dar som neskôr tiež dostala. Bola to tichá komunikácia bez slov medzi mojím „anjelom“ a mnou.

Nesmieš pracovať s kyvadlom

Členovia mojej rodiny, ale aj ja sama, boli v tomto čase častejšie chorí než inokedy. No vždy sme opätovne rýchlo vyzdraveli, vďaka môjmu údajnému „Božiemu pomocníkovi“, ktorý mi dával veľmi účinné rady na rýchle uzdravenie. Dnes som hlboko presvedčená, že všetky ochorenia spôsobil tento zlý duch, ktorý mi potom hneď ukázal vhodnú liečebnú metódu, aby som sa s ním ešte užšie kontaktovala, aby som mu bezpodmienečne verila a aby on tak získal nado mnou moc.

Tak to šlo určitý čas, až kým mi zrazu akýsi vnútorný hlas povedal: „*Nesmieš pracovať s kyvadlom!*“ A kyvadlo nečakane zastalo. Aj keď som sa ho viackrát pokúšala rozkývať, kyvadlo sa odvtedy už nikdy viac nepohlo. V tomto období sa stiahol aj „anjel“, čo ma samozrejme dezorientovalo. Preto som sa rozhodla poradiť s liečiteľkou. Bola to jediná známa osoba, ktorá mala skúsenosti s nadprirodzenými vecami. Vysvetlila mi, že som veľmi nadaná duša a že všetky tieto schopnosti prichádzajú od Boha. Nemám si robiť žiadne starosti, že sa mi kyvadlo nehýbe a ani že sa prerušil kontakt s „anjelom“. Prestávky v kontakte s „neбом“ sú vraj celkom normálne, že aj u nej je to tak. Niekedy je čosi také vraj len skúškou.

Keďže kyvadlo už nefungovalo, poradila mi, aby som sa pokúsila nadviazať kontakt s „anjelom“ prostredníctvom virgule, čarovného prútika, takzvaného biotenzora, ktorý mi potom aj dala. A skutočne, prostredníctvom neho vstúpil „anjel“ opäť do môjho života. Vysvetlil mi, že na Božie nariadenie sa musel stiahnuť a že to všetko bola pre mňa len skúška. Teraz mi vraj môže znova pomáhať a čoskoro by ma chcel vzdelávať v liečiteľstve.

Šte som nechápala, že to bol Ježiš, ktorý mi slovami „*Nesmieš pracovať s kyvadlom!*“ začal ukazovať východisko. Veď zlý duch pracoval už na tom, aby ma svojou mocou duševne a telesne zničil. Ale ja som o tom nič netušila, lebo všetky vysvetlenia, ktoré mi tento diabol ukrytý v podobe anjela dával, zneli tak veľmi presvedčivo. Preto som si bola istá, že všetko toto muselo pochádzať od Boha. Navyše sa aj pred mojimi očami diali zvláštne veci, ktoré sa zdali byť osožné a sväté.

Moja liečiteľská formácia

Ten takzvaný „anjel“ mi oznámil, čo sa mám učiť. Napríklad liečenie pomocou Bachovej kvetinovej terapie. V kníhkupectvách som si zaobstarala potrebnú literatúru a kúpila som si aj potrebné liečivá, v tomto prípade fľaštičky s Bachovými kvetinovými esenciami. Potrebovala som len základné poznatky z príslušnej metódy liečenia. Pri liečebných praktikách mi údajný „anjel“ dával jednoznačné pokyny, čo mám robiť. Pri každej chorobe mi presne ukázal, ktorú liečebnú metódu a akým spôsobom ju mám použiť. Tým som sa za veľmi krátky čas mohla naučiť a začať praktizovať rôzne liečebné metódy. Ťažiskom môjho vzdelávania boli tieto oblasti: homeopatia, Schüsslerove soli, Bachova kvetinová terapia, rôznorodé energetické kvetinové esencie, energetické kvapky, anjelské kvapky a kineziológia. Dodatočne som dostala aj schopnosť používať biotenzor. Okrem toho som dokázala ľudí liečiť na diaľku pri pohľade na ich fotografiu alebo na meno napísané na papieri.

Udajný „anjel“ zostavil so mnou aj súbor modlitieb, ktoré som mala odriekať pri praktizovaní liečby. Diktoval mi texty pôsobiace kresťanským dojmom, preto sa mi zdali byť veľmi zbožné. Niektoré modlitby obsahovali dopĺňajúce znaky – čiary a krúžky. K hlavnej časti liečby patrilo požeňvanie posvätenými ružencami a dokonca som na liečbu mala používať aj svätenú vodu. Takáto mäťúca zmiešanina okultizmu a pravého náboženstva mala odstrániť ešte aj poslednú iskierku mojich pochybností o tom, že by táto metóda uzdravovania nemala mať božský pôvod. Dnes viem, že som v podstate robila *bielu mágiu*, maskovanú kresťanským balením a katolíckym obalom. Pri bielej mágii satan vyvoláva zdanlivé uzdravenia a koná zdanlivé zázraky na prilákanie ľudí, aby ich potom mohol vtiahnuť do svojej moci a dostal právo na ich život.

No každý druh mágie je hriechom, porušuje prvé Božie prikázanie. Preto nás Katolícka cirkev vo svojom katechizme pred mágiou naliehavo varuje (porovnaj: KKC č. 2113-2117, 2138).

Mojou chybou bolo, že som sa neobrátila na kňaza, aby som tak mohla dostať pomoc a pokyny od Cirkvi. Nemala som odvalu, pretože som nepoznala kňaza, ktorému by som sa dokázala zveriť. Bála som sa, že ma kňaz nepochopí a možno ešte ako psychicky labilnú mi bude odporúčať liečenie. A tak som si všetko vybavovala medzi sebou a Bohom a moje mediálne schopnosti som aj naďalej utajovala. Takto mi to prikázal aj môj falošný anjel. Až po ukončení celej mojej liečiteľskej formácie som ich mala odhaliť a potom verejne pôsobiť ako ľudová liečiteľka.

No všetko malo byť úplne ináč: Boh vedel o mojej neznalosti a poznal aj moju dobrú vôľu, že uzdravovaním som chcela získavať duše pre neho. Preto ma vo svojom milosrdenstve priviedol naspäť k sebe.

Oslobodenie z ezoteriky

*M*ôj návrat do Katolíckej cirkvi a k jej učeniu prebiehal postupne a opatrne a časovo paralelne s mojím ezoterickým zmätkom a liečiteľskou formáciou. Najprv som sa tešila z mediálnych schopností, ktoré som mala. Už sme nepotrebovali chodiť k lekárovi a zdalo sa, že ja som skutočne duša omilostená Bohom. Vtedy mi boli texty a rady diktované ako „priamy príhovor Boha“. No napriek tomu vo mne stále narastala túžba byť znovu „normálna“. Chcela som jednoducho viesť dobrý, nenápadný život v katolíckej viere, a tak som vnímala svoje mediálne schopnosti stále viac ako záťaž. Už som ich nechcela mať. Ale keďže som verila, že uzdravovanie je pre mňa Božím poverením, bála som sa, že ak s tým prestanem, odmietnem tým niečo samotnému Bohu. To bolo pre mňa skutočnou záťažou. Medzičasom sa môj život viery stával stále viac intenzívnym a vrúcnejším. Začala som chodiť opäť pravidelne na svätú omšu a po viac ako 20 rokoch som sa začala znova sponedať. No čím živšie som praktizovala katolícku vieru, o to problematickejšie sa stávalo pre mňa zjednotiť evanjelium Ježiša Krista s ezoterickým učeníom o energiách a meridiánoch, o kyvadle a prúdení síl, o karme a esenciách.

*A*však falošný „anjel“ ma opätovne uistoval o tom, že moje povolanie naďalej spočíva v tom, aby som prostredníctvom uzdravovania získavala duše a privádzala ich k Ježišovi a k jeho cirkvi. Hovoril mi, že ezoterické liečenie je pre mňa katolícku len Bohom určený „prostriedok“ na dosiahnutie „tohto cieľa“ v dnešnej dobe.

*M*oje vzdelávanie, moja liečiteľská formácia sa medzičasom už ukončila a blížil sa okamih, aby som ako liečiteľka začala verejne pôsobiť. No v mojom srdci nešlo dohromady spojiť ezoterické liečenie a autentický život v katolíckej viere. Dostala som sa do ťažkého vnútorného konfliktu. Celé týždne som úpenlivo prosila – často na kolenách a niekedy so slzami – Ježiša a Máriu, aby ma ochránili pred bludnými cestami a aby mi jednoznačne ukázali Božiu vôľu.

Pomaly, ale isto som začala mať stále väčší odpor ku všetkému ezoterickému, predovšetkým k ezoterickým liečebným prostriedkom. Začala som cítiť veľmi veľkú lásku ku Katolíckej cirkvi, hoci predtým mi na nej veľmi veľa prekážalo, a spoznala som, že Sväté písmo je s učeníom ezoteriky nezlučiteľné. Môj falošný anjel takým nepochopiteľným spôsobom podporoval priania, ktoré mi vložil do srdca Boh, že by som ho nikdy nebola odhalila ako zlého ducha. Keď som chcela napríklad ísť častejšie na sponedať, povzbudzoval ma v tom. Nemala som mať žiadne podozrenie, s kým to mám vlastne v skutočnosti do činenia. Tri a pol roka sa zlý duch vydával za „anjela svetla“ a pritom sa neprezradil. Správal sa voči mne ako svätý priateľ, stále ochotný pomôcť, priateľský a dôstojný, nikdy na mňa nerobil nátlak a nikdy mi nevnucoval svoju vôľu. Všetko vyzeralo veľmi dobre a sväto.

*K*eďže som skutočne nehľadala nič iné len Božiu vôľu, Boh mi vo svojej добрote vnukol spásnu myšlienku, aby som si svoju charizmu nechala potvrdiť u niektorého kňaza. Len po jasnom znamení zo strany Cirkvi som bola ochotná prijať ezoterické liečiteľstvo ako Bohom chcený „prostriedok na dosiahnutie cieľa“. Po dlhom čase modlitieb som konečne spoznala jedného kňaza, ktorému som

sa dokázala zveriť. On ma varoval pred rafinovanými klamstvami diabla a radil mi modliť sa, aby mi Boh poslal do cesty omilosteného kňaza, ktorý by mi – inšpirovaný Duchom Svätým – vniesol jasno do tejto veci.

*T*ýmto kňazom mal byť páter James Manjackal. V roku 2004 mal v Hamburgu duchovné cvičenia a ja som sa na ne prihlásila. Od tohto charizmaticky omilosteného kňaza som očakávala rozhodujúcu pomoc. Tri dni pred začiatkom duchovných cvičení ma veľmi silno začala svrbieť ruka. To znamenalo, že zamaskovaný „anjel“ mi chcel písomne niečo oznámiť. Dúfala som, že Boh mi pred duchovnými cvičeniami zjaví ešte niečo dôležité. To, čo som vtedy napísala, prinieslo rozhodujúci obrat v mojom živote a znamenalo koniec šikovne nastraženej pasce, do ktorej ma diabol priviedol. Text znel: „*Ja som démon. Teraz ťa musím opustiť, a preto sa ti priznávam, aby som ťa vylákal. Ty si nikdy nedokázala liečiť. Všetko bolo zbytočné.*“

Páter James mi potvrdil, že týmto „anjelom“ bol v skutočnosti zlý duch. Ja sa teraz musím celou svojou vôľou zrieknuť zlého ducha a obnoviť svoju vieru v Ježiša Krista. Silou svojej autority a v mene Ježiša Krista prelomil páter James démonické putá. Definitívne oslobodenie prišlo po úprimnej lútosti pri svätej spovedi.

Páter James Manjackal pochádza z Keraly (India). Ako misionár Kongregácie sv. Františka Saleského kázal a dával duchovné cvičenia už vo viac ako 85 krajinách na všetkých kontinentoch. Prednáša na zhromaždeniach a s veľkým úspechom vedie charizmatické bohoslužby uzdravovania. Dnes žije v Bangalore a neúnavne sa vkladá do evanjelizácie medzi kresťanmi i nekresťanmi. Niektoré jeho knihy boli preložené aj do iných jazykov, ako napr. „Modlitba koná zázraky“, „On sa ma dotkol a uzdravil ma“ a „Hľa, ja klopem“.

I keď som po týchto duchovných cvičeniach zničila všetky ezoterické predmety, liečivá, knihy a CD-čka, napriek tomu ma ten zmienený „anjel“ ešte určitý čas navonok napádal. Služby a úspechy pri liečení *diabol nedáva zadarmo*. On si žiada svoju cenu, skôr či neskôr. Teraz ukázal svoju pravú tvár. Nechce naše šťastie a naše dobro. No práve v tomto čase mi bol Ježiš obzvlášť blízko.

Ježiš je mojím jediným Vykupiteľom

*P*o všetkých týchto skúsenostiach som teraz svoj život postavila a upriamila celkom a jedine len na Ježiša Krista, môjho Záchrancu a Vykupiteľa. Nielenže ma oslobodil z pút satana, ale ma navyše obdaroval úplne novou hĺbkou viery: Objavila som nutnosť čítať Sväté písmo, objavila som krásu modlitby, predovšetkým poklony. Mala som túžbu chodiť každý deň na svätú omšu, čo som rada robila aj počas týždňa, a celkom nanovo som spoznala význam svätej Eucharistie.

Moje srdce sa naširoko otvorilo pre lásku k Panne Márii a zrazu som mala túžbu naučiť sa modlitbu ruženca, aby som tak mohla spolu s Pannou Máriou rozjímať o Ježišovom živote. Nanovo som prehodnotila aj svoj postoj k Svätému Otcovi a uvedomila som si, že by som mala čosi zmeniť aj v mojom osobnom životnom štýle. Následne som napríklad prestala používať antikoncepciu a rešpektovala som učenie Katolíckej cirkvi, ako sa vysvetľuje v encyklike Humanae Vitae. Bolo to oveľa ľahšie, ako som si myslela.

*D*nes som veľmi šťastnou katolíčkou a všetkým chcem rozprávať o kráse a plnosti našej viery. Keď svoju vieru v Cirkvi živo praktizujeme, vtedy sme najlepšie chránení pred úkladmi a osídlami nepriateľa, ktorý sa najprv vydáva za anjela svetla, no skôr či neskôr musí ukázať svoju pravú tvár. Chcem Bohu, svojmu Záchrancovi, ďakovať až do konca môjho života, vzdávať mu chválu a každý deň ho viac milovať.

*„Rok viery
by mal byť vlastne vždy...“*

*Joachim kardinál Meisner, kolínsky arcibiskup,
v interview 20. apríla 2012*